Ч. 93. Середа 12 мая (29 цьвітня) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Вибори до соймів в західних краях Австриї. — Торжество припоясаня меча султанови. — Справа Крети.

Від початку мая відбувають ся в західних провінциях Австриї вибори до краєвих соймів. Всюди переводять ся они на основі ординаций виборчих. Ті ординациї ріжнять ся від старих головно більшим числом мандатів і тайностию; против переведеня реформ як при виборах до державної ради заявило ся центральне правительство, а за ним соймові більшости в поодиноких краях.

В Горішній Австриї побільшено число мандатів з 50 на 60; з того 14 припадає на загальну курию; 4 послів вибирають в ній міста, 10 села. В Сольногороді побільшено число послів з 28 на 40, але загальній куриї призначено тілько 5 мандатів. В Стириї додано 7 нових мандатів містам, 4 сільским громадам, 4 істнуючій вже від 1904 загальній куриї, так що стирийский сойм буде числити від тепер 86 послів замість 71. В Передарулянії, де сойм складав ся до тепер з 24 послів, додано всього два мандати, призначені пятій куриї, що вибирала доси тілько трох послів.

Новиною, яку заведено при виборах до горішно австрийского сойму, є т. зв. ізоляцийна система. То анґлійский винахід для охорони виборчої тайни. В Німеччині заведено еї виборчим законом з 21 цьвітня 1903. Характеристичне при тій системі те, що виборець одержує урядову коверту і сам один в відокремленій комнатці вкладає в неї карту голосованя. Ті приписи обовязкові, так що голос, не віддаиий після них, уважає ся неважним. Горішноавстрийска ординация виборца так постановляє: „Голосоване відбуває ся за помочию карти в урядовій коверті. Єї дає ся в виборчім льокали кождому управненому до голосованя, коли викаже ся виборчою леґітимациєю. По тім безпосередно має виборець удати ся до уставленої в льокалю комірки, котра повинна бути так уладжена, щоби голосуючий, закритий перед очима присутних, міг вложити карту голосованя в коверту. З комірки виступає виборець перед виборчу комісию, передає предсідателеви леґітимацийну карту і вкладає особисто схована в коверті карту голосованя до урни". Подібні постанови будуть також применені при виборах в Передарулянії.

Про вислід виборів в поодиноких краях маємо доси такі вісти: В Горішній Австриї вибрано з загальної куриї сільскої 10 християньских социялів, з міскої 1 социял-демократа 1 німецкого-націонала і 2 християньских социялів. — В Солногороді вийшли з четвертої куриї два социял-демократи і 4 християньскі социяли. — Незвичайний успіх осягнули социял демократи при виборах з четвертої куриї в Стириї; на 10 мандатів (4 міских і 6 сільских) здобули они 4, а один їх кандидат приходить до тіснійшого вибору; решту здобули словіньскі клерикали і національні Німці.

Вчера відбуло ся в Константинополи торжество припоясаня меча новому султанови, що відповідає торжеству коронациї в инших державах. В торжестві взяло участь ціле населене Константинополя. Вздовж цілої дороги стояло оно густими лавами, доми були прикрашені і всі аж по криші набиті цікавими. Звертало увагу, що в торжестві взяло участь богато турецких женщин, котрі всі були з незаслоненими лицями і приглядали ся торжеству, або на улици, або з вікон гарем'ів. Ученики всіх шкіл брали також участь в торжестві. Публика підносила оклики в честь султана і в честь конституциї, свободи і рівности. Спершу панував великий лад, однако пізнійше публика перервала шпалір, що викликало хвилевий

На честь погибших.

З анґлійского — Сари Джевет.

(Конець).

Нараз стала ся річ, котрої не зрозуміла певно більша часть осіб присутних на торжестві. Син Мартина Тайґ, граючий на трубці, видко добре працював над своєю задачою і відтрубів на своїм біднім і невдячнім інструменті зовсім добре мельодию, яку чув раз, коли грали єї на похороні одного вояка в Альтон. Сумні і уривані тони лунали сумно полями, а гори відсилали відгомін. Ветерани не сьміли вже глядіти один на другого; не були би в силі висказати хоч би одно слово. Ніщо не могло їм більше і ліпше нагадати часу їх служби. Немов би нагло побачили вірджіньский табор, склін горбка, на котрім він лежав, позначений ясними цятками розбитих шатер, сьвітел, що блукали на рівнині з инших таборів і догасаючі в віддаленю огнища. Чули наклинування трубки з відділу до відділу, пригадували собі морозні зимові ночи, виючі серед соснових дерев вітри, сьмихи і жарти з товаришами. Сиґнал на гашенє огнищ залунав голосно два рази... Видавало ся, немов би бідні хлопці, Еб Мундон і Джон Тайґ мусїли чути ті звуки в своїх тісних і темних могилах....

Відтак похід рушив дальше, задержуючи ся тут і там при малих кладовищах коло селяньских загород, прикрашуючи могили хоругвками, які мали повівати на них ціле літо, шелестіти під вітром осени і марніти на дощи і снігу в зимі.

Коли вернули до церкви, виголосив пастор бесіду о війні і кождий слухав єго уважно, немов би, щоби так сказати, мав нові уши. Єго слова не мали в собі нічого нового для слухачів; читали часто в щоденних ґазетах подібні фрази, дотикаючі наслідків війни і сьвітлої будучности Полудня; але ніколи ще патриотизм і вірність не були так побуджені в Барльов, як сего дня, в наслідок непоказного торжества послідних з полишивших ся при житю вояків. Повисилали хоругвки на всі найбільше віддалені могили на кладовищах, а родичі, котрим припало в участи упоминати ся тих віднак для своїх погибших синів, горді були з того, що могли похвалити ся відвагою і хоробростию своїх дітий і несли свої хоругвки як дорогий скарб перед собою, аби сьвіт міг бачити, що й они належать до вибраних.

III.

Дни довгі при кінци мая; однако Джон Стовер мусів дуже спішити ся з покінченєм своїх вечірних занять. Позаяк мешкав найдальше, надійшов аж послідний до склепу в Плен, де два єго приятелі ждали вже повні гордости і нетерпеливости, сидячи перед дверми. Они також видумали собі дрібні причини, інтерес на почту, або яку неконечну орудку для жінки, аби лиш відійти і так розбалакали ся, що громада слухачів зібрала ся коло них. Коли показав ся Стовер, встали чимскорше і перейшли через цілу улицю, ідучи єму на встрічу, так немов би они всі в трійку становили комітет окремий і нероздільний. По торжественім поданю рук подали ся всі три на бік, опираючи ся о поруче.

— І щож, хороший ми мали день, правда, Джон? — сказав Генрик Меррілъ. — Ти знаменито доводив. Всі тутешні люди кажуть, що то торжество треба повторяти кождого року. Так, всі мені то говорили, коли я вертав до дому. Кажуть, що не надіяли ся, аби ми зуміли зробити таке добре враженє. Яка шкода, що ми не зачали тоді, коли нас було більше.

— Той прапор, який ти ніс, був найкрасший зі всього — сказав великодушно Аса Брави. Відтак всі були вдоволені тим, що бідного старого Мартина Тайґ так пошановано.

— Яких дванайцятьох обіцяло мені, що на другий рік вивісять хоругви і зроблять всьо що можна, аби прикрасити доми. Люди, по правді сказавши, чують так, як треба чути, але треба їх трохи розбудити — сказав Меррілъ.

— Що до мене, то я все гадав, щоби вступити назад до войска, до Альтон — говорив дальше Аса, але видатки мене здержали. Впрочім не знаю вже лиш двох чи трех людий у войску. Знаєте, що більша часть тих, що були в Альтон, відійшла до полків по другій стороні всхідної лінії; брали участь в инших битвах і ніколи близько нас не таборували. Треба сидіти дома і старати ся робити добре, що можна доброго зробити на власнім сьмигю.

— Пастор говорив перед хвилею — ска-

непорядок. Впрочім не прийшло до ніякого заколоту.

Коли султан переїздив лодкою з Дольма баґдже до Еюб, приглядало ся богато осіб по части з лодок, по части з берегів. Султан і маршалок Муктар дякували за привіти, повіваючи хустками. В Еюб від місця причаленя лодки до берега аж до мечету дорога була прибрана килимами, цьвітами і хоругвами. Коли султан війшов до мечету, зарізано давним звичаєм вівцю і роздано гроші убогим. Церемонія перепоясаня мечем тревала 20 мінут. Виходячого султана з мечету повитано з одушевленем. Султан всів до повозу і похід рушив. Около години 1 пересунув ся похід побіч 12 шатрів, уставлених перед адриянопольскою брамою, в котрих були дипльомати, турецкі достойники і богато чужинців. Султан і комендант войск Шефкет паша і герой свободи Ніязі бей були витані з великим одушевленем. Начальник міста вручив коло адриянопольскої брами султанови чолобитну адресу іменем населеня Константинополя. При мечеті Таті султан висів з повоза і принятий міністрами і достойниками відвідав гробницю предків та відправив два рази молитву. Пів години пізнійше рушив похід дальше і дійшов до старого сераю. Там посли і сенатори повитали султана. Величезна товпа людий перервала тут шпалір і обсадила всі вільні місця. В сераю султан в плащи пророка відбув церемонію цілованя, а відтак вернув до палати Дольма баґдже.

З дипльоматичних кругів доносять, немов би держави, опікуючі ся Кретою, постановили до липня відкликати звідтам свої войска. З тої ухвали виходило би, що справа Крети тепер діждалась би остаточного рішеня. Кажуть, немов би Крета мала бути вилучена від Туреччини, однако не припала би Греції, а полишилась би під протекторатом Анґлії.

Новинки.

Львів, дня 11-го мая 1909

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував проф. V ґімназиї у Львові, радника шкільного Тадія Левицкого, краевим інспектором шкільним а п. Міністер просьвіти приділив его до служби при краевій Раді шкільній. — Міністерство торговлі іменувало: офіцияла почтового в Тернополи, Леоп. Пабля, контрольором почтовим в Самборі, а офіцияла почтового Андрія Русина з Городка ягайл. контрольором почтовим в Щаковій.

— **Вісти особисті.** Президент галицкої Дирекциї почт і телеґрафів, Іван Любич Сеферович, вернув з Відня і обняв урядоване.

— **Відзначене „Народної Торговлї".** Крім „Grand Prix" в золотим медалем з хрестом, що одержала „Народна Торговля" на ювилейній межинароднїй виставі кухарско споживчій у Львові, відзначило сю інституцию за питні меди, а особливо за овочеві вина і еї заходи около впровадженя здорових напитків краевого виробу до загальної консумциї міністерство публичних робіт бронзовим медалем яко державною нагородою.

— **В справі реґуляциї ріки Бистриці** відбуде ся дня 17 червня 1909 розправа вивласнююча в громадах Вовчинець, Ямниця, Сілець і Єзупіль (евентуально ще й слїдуючого дня) о 10 год. рано. О тім часї збере ся комісия на правім березї Бистриці в кільометрі 11.400 у Вовчинци. Виказ ґрунтів, які мають бути вивласнені, буде виложений в урядах громадских в Ямници, Сільци і Єзуполи та в канцеляриях обшарів двірских у Вовчинци, Ямници і Сільци а проект в старостві в Станиславові через 14 днів почавши від дня 18 мая 1909 і там можна его буде переглянути. Закиди против проекту або вивласненя можна вносити через тих 14 днів на руки старостьа в Станиславові або при комісиї на місци. Пізнїйші закиди не будуть увзгляднені.

— **Звичайні загальні збори** ґімнаст. тов. „Сокіл" у Львові відбудуть ся дня 19 мая у власній сали при ул. Рускій ч. 20. Початок о годині 6 по полудни. Дневний порядок: 1) Відчитане протоколу. 2) Звіт старшини за рік 1908. 3. Звіт провірної комісиї і уділене старшині абсолюториї за 1908 р. 4) Вибір другого містоголови на три роки, вибір 4 членів старшини на 3 роки, вибір 1 члена старшини на 2 роки, 4 заступників старшини, 3 членів провірної комісиї, 3 настоятелів вправ на 1 рік. 5) Внесеня і запити.

— **Постріляли ся.** В неділю в полудне в Бібрці відобрав собі житє вистрілом з револьвера в само серце касиер тамошного товариства задаткового, Казимир Івельский в хвили, коли за спроневірене 15.000 К мали его арештувати. Погибший полишив жінку і 4 дітий. Гра в карти зробила з него дефраданта. — Із Земуля (Семлина) доносять знов про таку подїю:

До тутешного готелю „Центрального" заїхав перед кількома днями секретар турецкого посольства в Білграді Самі бей зі своєю нїби то жінкою, бувшою шансовісткою, Людвикою Мельницкою. В суботу вернув Самі бей з жінкою до дому з концерту, на котрім були обоє в численнім товаристві. По якімсь часї по їх повороті роздали ся вистріли. Заалярмована служба готелева впала до комнати і побачила там Мельницку облиту кровю, підчас коли Самі бей на постели вже конав і в кілька хвиль помер не відзискавши притомности.

Мельницка розповіла опісля, що пізнакомила ся з Самі беєм рік тому назад в Білградї і він нїби то з нею пібрав ся після турецкого звичаю: якийсь турецкий духовник мав їх повінчати. На жадане турецкого посла хотів одвак Самі бей її позбути ся і обіцяв їй дати сто фунтів штерлінґів відшкодованя і якісь дорогоцїнности, коли она видасть ему той важний документ, котрий есть доказом, що він повінчав ся з нею. Мельницка зажадала, щоби то все переведено в Земуни і длятого обоє приїхали до Земуня. В суботу — так розповідала Мельницка дальше — приїхали з Самі беєм якісь два Турки і хотїли їй відобрати насильно той документ, котрий она мала при собі, навіть били еї, а она боронила ся. Коли она закликала Самія на поміч, він ще еї нагнибив, а она стрілила до него. Самі бей вирвав їй тоді револьвер і стрілив до себе. Так говорить Мельницка, а як було поправді, се може викрие слїдство, яке тепер в сїй справі веде ся.

† Померли: О. Теофіль Ващук, гр. кат. сотрудник в Бурштині, упокоїв ся дня 7 мая с. р. в Мерані в 26 в. житя а 1 сьвященьства. Похорон відбув ся в Мерані. — Іван Заяць, уч. VII кл. рускої ґімназиї в Перемишли, упокоїв ся дня 5 с. м. в домі своїх родичів в Годинах коло Мостиск в 18 р. житя. — Софія з Горошкевичів Бандурска, матїр львівского епископа лат. обр. Пр. Вол. Бандурского, померла минувшої суботи в Сокали. — В Істраґо в Італії помер знаний у Львові промисловець, властитель першої краевої фабрики виробів цементових Джованні Цуліяні в 66 р. житя.

— **Спадщина в нагороду за поміч в пригоді.** З Інсбрука доносять: Замешкалий у Вайнленді (Ню Джерзі) учитель ґімнастики Иосиф Квем, родом з Інсбрука, знайшов рік тому назад якогось старшого вже мужчину лежачого без памяти на земли в наслїдок упадку з ровера. Квем взяв ся ратувати незнакомого і позичив ему 20 долярів. Сими днями одержав Квем з Ню Йорку вість, що померший там др. Мек Меннерс (бо то був той незнакомий) установив его спадкоємцем свого майна, котре виносить 80.000 долярів.

— **Крадежі і вломи.** Здавало би ся, що бодай полїция повинна бути безпечна від злодіїв. Тимчасом як нема замків на злодія, так нема і власти, котра би була безпечна від него. Онгди перед полуднем з бюра полїцийного у Львові вкрадено одному з маніпуляцийних урядників его новісенький весняний верхник. Вечером того дня вислїджено, що крадежі допустив ся 18-літний Яков Топоровский. Перед кількома роками вигнано его з IV. кляси ґімназияльної і він пустив ся на волоцюгу і злодія. Єго арештовано в однім з готелів і там знайдено також і вкрадений верхник. Він зай-

---

зав Мерріль — що устроїть на слїдуючу зиму рід розмов в „мітінґ-гаузі"; хоче, аби ми оповідали о тім, що робили на Полудни; одного вечера буде бесїда о житю в таборі, другого о довгих походах, а відтак о битвах — забере то досить часу. Треба буде оповідати всьо то, що собі пригадуємо о наших погибших товаришах, головно длятого, щоби їх не забуто. Він гадає, що мусить хтось бути в кождій родинї, хто заховав листи писані в таборах і що можна би при помочи тих писем утворити цїлу історию. То спокійний чоловік той старий Даллес — додав Мерріль з признанем — уложив вже цїлий плян, як каже, в користь молодежи.

— Кождий з нас, коли би хотів надумати ся, міг би свою частину доложити — додав смирно Джон Стовер. — І справдї, що молодіж могла би з того мати користь і науку, лише що до мене, я замовк би зі встиду, коли би менї велїли говорити з катедри. Очивидно що старий того не буде вимагати... Але слухайте, я мав нагоду бачити щось у Вашинґтонї; президент Лінкольн подав менї руку і все менї здає ся, що хоч би лиш длятого варто поглянути на мене. Стало ся то саме тоді, коли я виходив з шпиталю. Впрочім побачимо, як так буде сеї зими. Я нїколи не чув в собі спосібности говорити публично, хиба як він худобу... Але, але! пригадую собі, що маю вам щось сказати — скрикнув, перебиваючи собі. Не говорїть о тім нікому, але всї ті хороші цьвіти, які були на гробі Мунзона... Знаєте від кого они? Я пізнав по ваших очах, що ви гадали то само, що й я. Так, они походили з огороду Марти Давн. Моя жінка каже, що пізнала їх сейчас; нема тут нїкого з виїмком міс Давн, хто мав би той рід червоних цьвітів. Всьо то перенесло еї в часи, в котрих називала ся Мартою Пік і принесла їх певно смерком, або може дуже рано.

Генрик Мерріль кашельнув, немов би хотів спробовати голос.

— Бо она нїколи нїчого по половинї не робила, знайте, та міс Давн. Я був би о тім не говорив, коли би ви не були зачали, але тепер скажу: я стрітив еї, коли вертав нинї по торжестві і побачив, що она зворушена. Ми розмавляли о сїм і о тім; она спитала, кілько винесли кошти; я сказав і обіцяла дати менї пять долярів, коли тілько зайду до неї. Притім додала отверто: „Я сама на сьвітї, маю з чого жити; треба буде положити який камінь на гробі Еба Мунзона з числом его полку; за плачу, кілько буде треба... Ох, зовсїм не з гроший пана Давна — додала — то моя лична справа і прошу тим займити ся". Я сказав, що з найбільшою охотою, але що ми наміряємо упімнути ся о камінні памятники у правительства, котре обіцяло достачити їх. Справдї встид, що ми о тім не подумали давнїйше... „Нї, нї — перебила она живо — я хочу саме заплатити за памятник Еба". Не будете о тім розповідати, правда? То не було би добре. Але як она хорошо виглядала, нїколи ще не шанував я так Марти, як в ті хвили.

— Ми бували часами троха строгі для неї — сказав Джон Стовер. — Але що на то порадити? Подумати, що я бачив еї, як переходила майже побіч Еба дорогою і навіть не поглянула на него, коли повернув!

— Коли би не була мала тілько журб, може не була би така горда — сказав Мерріль — не нам о тім судити. Богато людий мусить постаріти ся, заки ясно осудять деякі річи. Але тепер мушу вас попращати; я утомлений як старий пес.

— Га, товариші, видаєсь нам зовсїм природним, що раз ще ідемо разом з собою — сказав Аса Бравн. — Чи можливе, аби ми так мало потерпіли, коли тілько инших упало довкола нас? Що до мене, я нїколи не жалував, що вийшов з компанією А; але на кождий случай погадав я собі нинї, що вскорі будемо мусїли їздити у візках або ходити на кулях... ми вже постарілись, правда? Однако що до одного нема сумніву: люди не посьміють сказати, що нема у нас патріотизму в Барльові!

шов був до бюра поліцийного віби то по якусь інформацию і потягнув верхник.

З Сокаля доносять: В ночи з 5 на 6 мая хотів якийсь невислїджений доси вломник добути ся до повітової каси, де знаходило ся готівкою 3621 кор. і цінні папери, вартости 138.793 кор. Злочинця, котрий хотів добути ся крізь вікно, напудив сплячий в касї сторож Томчак, а вломник втікаючи, загубив шкіряну торбинку з приладами до вломів. Каса не потерпіла ніякої шкоди і єсть обезпечена на 60.000 кор. в I. австр. товаристві обезпечень від вломів у Відни.

— В справі будови памятника Шевченка в Київі. Як звістно, при ґубернскій земскій управі в Полтаві завязав ся комітет, котрий одержав від правительства дозвіл збирати жертви на памятник Шевченка по всій Росиї. До каси сеї інституциї переважно і пливуть жертви, збирані на сю ціль. Головний, так сказати-б центральний комітет, що завязав ся в тій справі в Києві, має лише кермувати цілою акциею і старати ся о переведене діла до успішного кінця. Дня 25 м. м. полтавский місцевий комітет відбув перше своє засїдане, на котрім провірено, що акция в справі будови памятника в самій Полтавщині може повеличати ся дуже гарним успіхом. В самім місяци марті до каси полтавскої ґуб. земскої управи вплинуло 6.300 рублів, зібрані переважно з аматорских вистав, викладів та Шевченкових обходів. Також заходи київского видавництва „Час", що випустило популярну біоґрафію Шевченка, дають добрі наслідки. В миргородскім повіті в Полтавщині продано 8.000 примірників сеї житєписи, в золотоношскім 1000, в олександрівскім повіті на Катеринославщині 500 примірників. Дальше рішив полтавский місцевий комітет на своїм засїданю запросити до участи в сій справі: представників усіх середних і міских шкіл, начальників почт, зелїзничих станций, акцизних округів, всіх нотарів, земских лікарів і фершалів (фельшерів — від німецкого Feldscher, помічники лікарскі або шпитальні в роді давних наших „цируликів") а також все українське духовеньство в Полтавщині. Для збираня гроший поза Полтавщиною комітет постановив навязати зносини з тими інституциями та особами, що збирали доси гроші на власну руку, і виладити докладний виказ гроший зібраних на памятник по всіх усюдах. Ґубернска земска управа в Полтаві має вести центральну касу, опроцентовуючи відповідно напливаючі жертви. Обговорюючи способи шираня видань, призначених до поглублення сьвідомости найширших народних мас про Шевченка, а також до збільшеня фонду на его памятник, комітет рішив в першій лінії ширити видану „Часом" житєпись поета, его портрети роботи артиста Красицкого і переписні листки з портретом поета роботи артиста Сластиона. Крім того комітет постановив видрукувати і розширити в сотнях примірників статут київского головного комітету в справі будови памятника, спровадити 1000 примірників „Кобзаря" для заспокоєня попиту в Полтавщині і забезпечити виконане образів для чарівної ліхтарні на теми з Шевченкових творів.

— Огонь в Дублянах. Вчера около 10-ої год. перед полуднем вибух в Дублянах в хаті одного селянина огонь від того, що займила ся саджа в комині. В однїй хвили станула ціла хата в полуміни, а сильний вітер перекинув огонь на сусідні хати, криті соломою. Доми криті бляхою огонь оминув. Горіло недалеко від будинків Академії рільничої, а місцева сторожа пожарна, зложена переважно із студентів Академії, кинулась енерґічно ратувати. З причини сильного вітру, трудно було огонь опанувати. На поміч прибули також сторожі пожарні зі Львова, з Малехова і Грибович, а спільним силам удало ся остаточно огонь спинити. Жертвою пожежі впало 20 загород, а згоріло звиш 40 будинків з цілим внутрішним урядженем і всім добутком. Шкода єсть дуже велика. До полудня не можна було також відшукати троє дітий, мешкаючих в домах, котрі згоріли. Чи може й діти згоріли, а тіла їх знаходять ся в згарищах, чи лиш десь з перестраху повтікали і поховали ся, то поки що не знати. Сторожа пожарна ще пополудни пригашувала згарища.

— Дрібні вісти. Закон ухвалений соймом краєвим, дозволяючий раді повітовій в Бібрці затягнути позичку 100.000 кор. на докінчене будови шпиталю, одержав цісарску санкцию.— Львівский „Сокіл" подає до відомости своїх членів, що в справі сокільских мундурів треба звертати ся просто до „Кравецкого Базару" у Львові ул. Коперника ч. 28. — У фабрици столярскій Пруґара відтяла машина Михайлови Скопови два пальці. Причиною сего нещастя була его власна неосторожність.— На ониґдашних зборах асекурацийного товариства „Аврора", котре ніби то „обезпечувало" посаги, а по правді лиш обдурювало людий, постановлено се товариство розвязати і зліквідувати. Члени сего товариства одержать тепер ледви 20 процент своїх вкладок. — Властителя центральної каварні в Самборі, Скуліна, засудив тамошний суд на 100 кор., а его кельнера Суляка на 40 кор. грошевої кари за то, що в тій каварни гості грали ферблья та инші гри газардовні і обгравали одні других.

Телеґрами.

Відень 11 мая. Пос Евген Левицкий і товариші зголосили нині пильне внесене в справі послідної катастрофи, викликаної тучами і повенями в Галичині з завізванєм правительства, щоби в цїли зменшеня нужди в тих сторонах ужило надзвичайних кредитів. Внесене відослано до комісиї запомогової до як найскоршого залагодженя і зложеня устного звіту.

Відень 11 мая. На нинішним засїданю палати послів міністер торговлі предложив проект закона в справі далматиньско-альбаньскої плавби і проект закона в справі похатної торговлї. Пос. Заморский зголосив внесене в справі піднесеня лісного господарства в Галичині.

Лісбона 11 мая. Доносять, що новий кабінет буде утворений під президиєю В. де Ліма.

Петербург 11 мая. В указі царя Николая до Столипіна сказано: Позаяк не можу дати санкциї проектови закона о етаті ґенерального штабу маринарки, поручаю вам, щоби ви спільно з міністрами війни і маринарки до місяця виготовили правила, котрі мають означити, які законодатні справи властий воєнних і маринарки належать до мого безпосередного рішеня після § 96 основних законів держ. і які мають бути менї предкладані до санкциї. Скоро ті правила будуть санкціоновані, мусять безусловно бути виконувані. Наконець висказав цар Столипінови повне своє признане.

Тегеран 11 мая. (П. А.) Вибори мають відбути ся зараз по виготовленю закона виборчого радою державною. Меджліс (парлямент) збере ся, скоро дві третини послів прибудуть до Тегерану.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2^{30}**, 5^{50}, 7·25, **8^{55}**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **8^{40}**, 9^{50}.
*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2^{15}**, 5·40, 10^{30}.

З Черновець: **12^{20}**, 5^{45}*), 8·05, 10·20*, **2^{05}**, 5·58, **6^{40}**, 9^{30}.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}.

З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.

З Яворова: 8·05, 5.

З Вовкова: 1·35, 9·55.

На „Підзамче":

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 5·15, 10^{12}.

З Вовкова: 8·07 *), 1·19, 3·26 *), 9^{39}.
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків":

З Вовкова: 7·27 *), 1·01, 3·07 *), 8^{21}.
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, 8^{20}.
„ 1/6 до 30/9 3·27, 9^{35}.
„ 1/7 до 30/9 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 3·27, 9^{35}.

З Янова:
що дня: від 1/5 до 30/9 1·15, 9^{25},
в неділї і р. к. сьвята: від 2/5 до 12/9 10·10.

Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10^{15}.

З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 11^{45}.

З Виник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12^{45}**, 3^{50}, **8^{25}**, 8·40, **2^{45}**, 3·30 *), 6^{12}, **7**, 7·35, 11·15.
*) до Ряшова.

До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8^{00}, 11^{10}.

До Черновець: **2^{50}**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), 6^{00}*), 10·38.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.

До Стрия: 7·30, 1·45, 6^{55}, 11·25.

До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10^{45}.

До Сокаля: 6·14, 11·05, 7^{10}, 11^{35} *)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6^{30}.

До Вовкова: 6·45, 2·35.

З „Підзамча".

До Підволочиск: 6·35, 11, **2·31**, 8^{29}, 11^{32}.

До Вовкова: 5^{44}*), 7·13, 1·30*), 2·52.
*) лиш до Винник.

З „Львів-Личаків".

До Вовкова: 6·03*), 7·32, 1·49*), 3·14.
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, 8^{34}.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, 8^{34}.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9.

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35.
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·37.

До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10·35.

До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 12/9 2·15.

До Винник що дня 5^{30}.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**.

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Надопада. (Телефона ч. 527).